

צ'בזטי מוזהר"ן

קמא

דף צב.

עם

ביאור חברותא  
ללימוד בעיון

תורה עז

אמר שהמתמיד בלימוד ספרו יהיה נעשה איש כשר באמת  
ובעל מח גדול כי יש בה עמקות נוראה שאין בשום ספר  
(חי"מ שמו שמה)

## ליקוטי

חדש, ושכלו הולך וגדול [א] בכל פעם, זהו בחי' ראי'. כי ידיעת השכל הוא בחי' ראי', שיודע ומבין הדבר על בוריו כאלו רואה אותו בעיניו בראי' יפה, וכש"כ [ב] ותפאקתה עיני שניהם ופרש"י ע"ש החכמה נאמר כמובא בדברי רבינו כ"פ [ג] ובכח הראות יש ב' בחי', כי מי שכה הראות שלו יפה יכול לראות מרחוק, ואין צריך להתקרב אל הדבר שצריך לראות. אבל מי שאין כח הראות שלו חזק, הוא צריך להתקרב להדבר שרוצה לראות ולהסתכל בו יפה. כן בעבודת הש"י, יש מי שמוחו צה, ויכול להתפלל או ללמוד בלי עיון [ד]. ויש מי שצריך להעלות במחשבתו מקודם שידבר, ואם ידבר מקודם שיעלה במחשבתו, יהי' הדיבור בלא מחשבה, והוא בחי' **אחר הדברים** [ה]. וזהו בחי' מוחין דקטנות שהם בחי' דינים [ו]. ומי ששכלו צה הוא בגדלות המוחין, והוא בחינות רחמים וחסדים. כמאמר חכמינו ז"ל (ברכות לג.) גדולה דעה שניתנה בין ב' שמות, שנאמר [ז] **כי אל דעות ה'.** ואל הוא חסד, כמו שכתוב (תהלים נב) **חסד אל כל חיום.** וה' הוא רחמים, כמו שכתוב (שם קט) **רחמין רבים ה'.** אך אי אפשר להתפלל בשכל צה, עד שישוב בתשובה שלימה על חטאיו. כמו שכתוב (דברים ל) **ומל ה' את לבבך,** ותרגמו ויעדי ה' ית טפשות לבך<sup>[ח]</sup>. ובאיזה תשובה נאמר בתשובה מאחבה, שלא ישאר שום רושם כלל. כמאמר חז"ל (יומא פו) **שוכו בנים שובבים ארפא משובתם** [ט]. דקשה **שובבים** משמע דמיקרא בלא שום רושם, וארפא משמע שישאר רושם, ומשני כאן מאחבה כאן מיראה. כי מאחבה אין נשאר שום רושם, ויש לו שכל צה, ויכול להתפלל בלי עיון, ובכל יום ויום יכול להתחדש מוחו :

וזה פירוש הפסוק, **ויהי אחר הדברים.** פירוש אדם שהוא תמיד בשוה, שאינו יכול לבוא להתחדש' המוחין. שהוא בקטנות המוחין, שהיא" בחי' אלקים דינין, שזהו בחי' **אחר הדברים כנ"ל.** והאלקים נסה, היינו לנסות ולחרים את בחי' המוחין דקטנות, שהם בחי' **אלקים.** זה זוכין ע"י בחי' אברהם שהוא בחי' אהבה. כי ע"י תשובה מאחבה, זוכין למוחין גדולות, שהם בחי' חסדים ורחמים כנ"ל. וזהו **והאלקים נסה, את אברהם.** שע"י בחי' אברהם מנסין ומרימין את המוחין דקטנות שהם בחי' אלקים, וזוכין למוחין דגדלות כנ"ל : זה פירוש הוזהר הקדוש [י] מסטרא דימינא מוחא הוורא. פירוש ממדת אהבה נעשה שכלו צה ככספ, הה"ד [יג] **זרע אברהם אהבי.** כי המוח נקרא **זרע אברהם אהבי,** שהיא מדת אהבה, שממדה זאת בא לשכל צה כנ"ל : <sup>יד</sup>

**עו** [טו] (זכרי' יד) **והיה ה' למלך על כל הארץ.** דהנה הכלל הוא, שכל מה שאנו עושים הן התפלה והן לימוד הוא כדי שיתגלה מלכותו יתברך. כי ההכל פה הוא בחי' ה'. והקול הוא בהמשכה הוא בחי' ו'. וכשלומד או מתפלל בדו"ר נתגלה בחי' י"ה [תקנ"ו י' <sup>[כ]</sup>], וכשלומד הלכה באופן זה בורא עולם אחד.

## עו יתן עוז למלכו עה

## מוהר"ן צב.

וכשלומד כל המסכתא, נעשה מטרוניתא, וההלכות הן עלמין דילה (בהקדמת התיקונים דף יד) כי אין מלך בלא עם [י]. וזה **והיה ה' למלך על כל הארץ** שנתגלה מלכותו: ”ומבואר למעיין שחסר כאן רובו ככולו”, ‏כי עיקר המכוון חסר מן הספר ולא זכיתי לעמוד כלל על דברים אלו]: <sup>2</sup>

**עח** [כא] (שמואל א' ב) **ויתן עוז למלכו וירם קרן משיחו.** הנה יש בזה בחי' משיח ורוח"ק ויהוד קב"ה ושכינתו' ותחי'. כי תחלת הבריאה הי' כדי שיתגלה מדת מלכותו [כג]. ומחמת גודל הארתו לא היה באפשרי לקבל, והוכרח להתצמצם בתוך עולמות [כד]. וזה (תהלים קמה) **מלכותך מלכות כל עולמים,** היינו שמדת מלכות התלבש בתוך עולמות, כדי שנוכל לקבל. ואין מי שיקבל עול מלכותו, לכן יוצאות נפשות ישראל שיקבלו עול מלכותו, כי אין מלך בלא עם [כז]. ומאין יוצאות נפשות ישראל מעולם הדיבור. וזהו (ש"ה ה) **נפשי יצאה בדברו,** היינו שנפשות ישראל יוצאות מעולם הדבור. והדיבור הוא בחי' מלכות כמ"ש אליהו [כח] מלכות פה. ובחינות שכינה גם כן, כי שוכנת אתם תמיד בלי הפסק רגע כמ"ש (ויקרא יו) **השוכן אתם בתוך טומאותם** [כט]. והוא בחי' [צ] **אם הבנים**. היינו כמו שהאם הולכת תמיד עם בניה, ואינה שוכחת אותם, כן הדיבור שהוא בחי' שכינה הולכת עם האדם תמיד. וזהו (ירמי' לא) **כי מדי דברי בו זכור אזכרנו,** היינו כמו שאמרנו, שהדיבור זוכרת אותו תמיד, והולכת עמו אפילו במקום הטנופת. וזהו בחי' גלות השכינה, שהדיבור שהוא בחי' השכינה בגלות ונתאלם, כמ"ש (תהלים לט) **נאלמתי דומיה.** וזהו (תהלים נח) **האמנם אלם צדק תדברון,** היינו כי צדק זה מלכותא קדישא כנודע [צג]. ומלכות הוא הדיבור כנ"ל, כשהוא בגלות הוא אלם. ולכן כמה שפגם יתקן, היינו ווידוי דברים. כמ"שה (הושע יד) **קחו עמכם דברים,** שיתוודה תמיד בכל לבו **נוכח פני אדני** [צד]. אזי **ושוכו אל ה'** [צז], ששייכו"ל כל הדברים שפגם אל שרשו. וזהו בחי' יהוד קוב"ה ושכינתיה, כי מייחד הדיבור שהוא בחי' השכינה כנ"ל אל ה'. וזהו ג"כ שאמר הכתוב (ישעיה מ) **ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו כי פי ה' דיבר,** היינו כשמייחד הדיבור עם ה' שהוא יהוד קוב"ה ושכינתיה כנ"ל, אזי **ונגלה כבוד ה'.** כבוד זו שכינה כנודע [צח]. היינו שנתגלה ונתגדל הארת השכינה שהוא בחי' מלכות. כי עכשיו נקמן אורה ונחלש כחה, כמ"ש בזוה"ק [צח] שהשכינה צווחת **פמכוני באשיות וכו' כי חולת אהבה אני** [צח]. היינו אהבת ישראל, שאני שוכן אתם אפילו בתוך טומאותם. וזהו גלות השכינה. אבל כמו שאמרנו [צח] שיתקן פרצוף מלכות וייחד הדיבור שהוא בחי' מלכות ובחי' שכינה עם ה', יתגלה ויתגדל אורה של פרצוף מלכות. וזהו (משלי יו) **באור פני מלך חיים,** היינו [צח] שיתן הארה בפרצוף מלכות יכול לחיות, כי שואב חיים ממדת

<sup>[1]</sup> כעין לשון רבנו בתורה לה אות א'

<sup>[2]</sup> \* בראשית ג' ז'

<sup>[3]</sup> תורה טו אות ו', תורה טז, תורה כא סוף אות ב/, תורה כו אות ו', סוף תורה נט, תורה עד, רכה, תורה מ' תנינא, עב תנינא, שחית הר"ן רסא.

<sup>[4]</sup> עיין תורה ז' תנינא אות ח' שאצל הצדיק מיד שאומר קושיא גופל בדעתו התירוצו ומיד כשאומר תירוצו כנסנ המקיף האב וגופל בדעתו עוד קושיא ואם לא ישתוק תוור חלילה בלא הפסק

<sup>[5]</sup> בראשית כב א'

<sup>[6]</sup> עיין עץ חיים שער הכללים פרק יג ובשער כ' פ"א. ושער כב פ"א. שער הכוונות דרושי הציצית דרוש ה'. לעיל תורה כא [דף לא]. ותורה עד [דף צ.].

<sup>[7]</sup> שמואל א–ב ג'

<sup>[8]</sup> בדפורי- ליבן, בתקפא ברגו- ליבן בתקפא- גיטין ואוצר- לבן בתורל- לבן, בתורל – ליבן, בתורל- מחרצו - לבן

<sup>[9]</sup> ירמיהו ג' כב

<sup>[10]</sup> גם בדפורי ותורל- להתחדש, ומתורל- להתחדשות

<sup>[11]</sup> גם בדפורי ותורל- שחיא, ומתורל- שהוא

<sup>[12]</sup> תיקון ע' הג"ל בתחילת התורה

<sup>[13]</sup> ישיעיהו מא ח'

תורה אור

בראשית ג (ו) ותפקתה עיני שניהם ויזעו כי ערפם הם ויתפפרי עלה אתמה ויעשו לקם תגורל:

בראשית וירא כב (א) ויהי אחר הקברים האלה והאלהים נסה את אברהם ויאמר אליו אברהם ויאמר הנני:

שמואל א ב (ג) אל תרבו תדברו גבקה גבקה יצא עתק מפנים כי אל דעות יקנן ולא ולו נתקנו עללות:

תהילים גב (ג) מה תתהלל בקרץ הגבור חסד אל קל היום:

תהילים קיש (קנו) רחמיך רבים ויהי כמשפשיך חני:

דברים ל (ו) ופל ויהי אליהו את לבבך ואת לבב רועך לאהבה את ויהי אליהו בקל לבבך ובקל נפשך למען תניין:

ירמיהו ג (כב) שבו בנים שובבים אקפה משבותיכם הנני אהנו לך כי אהי יקנן ויהי:

שעיהו מא (ח) ואתה ישראל עבדי יעקב אשר בן־ימיתך וְעַד אֲבָרְקָם אֲהַבִּי:

תורה עו

זכריה יד (ט) ויהי ויהי למלך על כל הארץ ביום ההוא ויהי ויהי אהד ושמו אהד:

תורה עח

שמואל א– ב (י) ויהי ויהיו קרבו וקרבויון עליו וועליון בשמים ירעם ויהי ידיו אפסי ארץ ויתן עו למלכו ויהם קרו משיח:

תהילים קמה (יג) מלכותך מלכות קל עלמים ומעשלקך בקל דור ודור:

שיר השירים ה (ו) פתחתי אני לדודי ודודי חסך עמר נפשי יצאה בדברו בפתיחו ולא מצאתיהו קראתיו ולא ענני:

תהילים קיג (ט) מושיבי עקרת הבית אם הננים שמתה תללויה:

ירמיה לא (יט) הבן יקר לי אפרים אם ילד שעשעים כי מדי דברי בו זכר אוקרנו עוד על פן קמו מעי לו רחם ארחמנו גאם ויהי:

תהילים לט (ג) נאלמתי ודמיה תחשיתי מטוב וכאבי נעקר:

תהילים נח (ב) האנכם אלם צדק תדברון מישרים תשפטו בני אדם:

הושע יד (ג) קחו עמכם דברים ושבו אל ויהי אמרו אליו קל משא עון וקח טוב ונשלמה פרים שפתינו: איכה ב (יט) קומי רבי בליל בקלך להראש אשמרות שפכי כפפים לבן נכח פני אדני שאי אליו כפרך על נפש עוללך העשופים בקרב בראש קל חוצות:

שעיה מ (ה) ונגלה כבוד ויהי וראה קל בקר יתקו כי פי ויהי דבר:

שיר השירים ב (ה) סמכוני באשיות ופדוני בתפוחים כי חולת אהבה אני:

משלי טו (טו) באור פני מלך חיים וירצונו קצב מלקוש

<sup>[1]</sup> עיין יומא נז. ובמדבר רבה נשא פרשה ז' (פסקא ח)

<sup>[2]</sup> \* תהלים קיג

<sup>[3]</sup> \* פתח אליהו

<sup>[4]</sup> לשה"כ איכה ב' יט

<sup>[5]</sup> סוף פסוק הג"ל בהושע

<sup>[6]</sup> גם בתורל- ששיבו, דפורי ומתורל- שישובו

<sup>[7]</sup> מחרצו - דבר

<sup>[8]</sup> ציוני עה"ת ויגש עה"פ אנכי האל בית אל. הלכות הכסא לרבי אלעזר גרמזיא – ריש הלכות הכבוד. ספר עבודת הקדש ח"ג פמ"ט. עמק המלך שער ה' פל"ג.

<sup>[9]</sup> \* בתיקון ו' מהי"א תיקונים אחרונים

<sup>[10]</sup> שיר השירים ב' ה'

<sup>[11]</sup> בתשכט – שע"י

<sup>[12]</sup> בתשכט – שע"י

# מאמר והיה ה' למלך על כל הארץ

## מספה"ק ליקוטי מוהר"ן

זמן ומקום אמירת התורה  
לא ידוע

### פתיחה

הַכֹּלֶל הוּא כָּל מַה שְּׁאֵנּוּ עוֹשִׂים הֵן הַתְּפִלָּה וְהֵן לְמוֹד הוּא כְּדִי שִׁתְּגַלֶּה מַלְכוּתוֹ יְתִבְרַךְ: (קצור לק"מ השלם)

### שיחות

אין

### ליקוטי הלכות

אין

### קושיות

- א. ע"י היראה ואהבה נעשה י' חכמה וה' בינה וצ"ע כי יראה ואהבה הן מדות שבלב ואילו חכמה בינה הן מוחין. ובשלומד או מתפלל בדו"ר נתגלה י' ה' ובשלומד הלכה בורא עולם – צ"ע פתח בתורה ותפילה וסיים בהלכה, ולא ביאר כיצד זה נעשה בתפילה. נראה הכוונה שכל תפילה בדחילו ורחימו נבנה ממנה עולם כמו מלימוד הלכה, (ומסתמא הכוונה לתפילה על קיום התורה והמלכות ה' ית' אבל בקשות גשמיות יש בהן מעט המלכה רק בבחי' שפונה אליו ית' ולא לכוחות זרים)
- ג. מסכת מטרוניתא והלכות עלמין צ"ע הרי כל המסכת היא הלכות ומה החילוק בין המסכת להלכות. נראה הכוונה כמו כל מלכות שיש להם הרבה חוקים וצווים שעל ידם העם עושה רצון המלך, נמצא שכלל המלכות מורכבת מהרבה מצוות וחוקים וע"י כל מצווה הוא עוד יותר נקרא מלך.
- ד. מוהרנ"ת כותב עיקר המכוון חסר מן הספר ולא זכיתי לעמוד כלל על דברים אלו – צ"ע א"כ מדוע נדפס בספר?
- ה. וצ"ע מה חסר מן הספר ומה כל כך לא מובן כאן יותר מהרבה תורות אחרות.

### הקדמה

הפסוק והיה ה' למלך על כל הארץ הוא בזכריה בפרק שמדבר על הגאולה ונקמת ה' בגויים אבל בדרך דין קשה וחבלי לידה כי הקב"ה יצא להינקם בהם רק אחרי שהגויים כבר יתחילו במעשיהם הנוראים, והיה נדמה להסתרת פנים נוראה ודייקא מתוכה יהיו ניסים נפלאים וה' ית' לבדו ילחם בגויים הרשעים ותצמח הגאולה, עד שלא ישאר בעולם מי שלא ימליך על עצמו את הקב"ה וזהו והיה (לשון עתיד) ה' למלך על כל הארץ גם על הגויים.

נראה שרבנו מדבר כיצד לבוא אל המציאות הזו לפני זמנה בבחי' אחישנה ע"י שכל רגע האדם כוסף רק להמליך את הקב"ה על עצמו ועל כל העולם, וזה ע"י שבכל תפילה ותורה יגלה שם הויה שלם, כי שם הויה שלם הוא עולם שלם שממליך את הקב"ה, ובכל תפילה ולימוד תורה שמוציא בפיו: באהבה, ויראה, וקול, והבל פה, נשלם שם הויה, דהיינו קומה רוחנית שלימה שכולה כבוד שמים.

ידוע ששם הויה הקדוש הוא י' חכמה, וה' בינה, ו' תפארת, וה' מלכות. והוא עולם שלם. ומבאר כאן שאת המוחין, דהיינו חכמה בינה הרמוזים באותיות י' ה', מעוררים ע"י דחילו שהיא יראה ספירת הגבורה, וע"י אהבה שהיא חסד, נמצא שע"י חסד וגבורה מעוררים חכמה ובינה, וכן ידוע שעמידת הספירות היא בג' קוין, שבצד ימין היא חכמה ותחתיה החסד ותחתיו הנצח, ובקו הימני בינה ותחתיה הגבורה ותחתיה ההוד, ובקו האמצעי היא הדעת מתחת לחכמה ובינה, והתפארת מתחת לחסד וגבורה, והיסוד מתחת לנצח והוד, ותחתיו המלכות. ועל כן אפשר לעורר את החכמה ע"י חסד כי הם באותו קו ימין, וכן ע"י יראה את הבינה כי הן באותו קו שמאל.

ונראה שבכוונה נקט הבל שהיא המלכות התחתונה ואחריה קול שהוא בנין הגוף שעליה ואח"כ דחילו שהיא יראה דהיינו בינה ואהבה שהיא החכמה ונמצא שע"י דבור קדוש נשנה קומה שלימה מלמטה עד למעלה דהיינו שהם המוחין וכשהיא בריה שלימה בחי' מלאך קדוש הוא עולם שלם שממליך את ה' על כל הארץ.

חכמה בינה  
דעת  
חסד גבורה  
תפארת  
נצח הוד  
יסוד  
מלכות

נמצא אפשר כך למלא את העולם בבריות רוחניות כאלה ולכבוש אותו בכבוד שמים. בבחי' יש הבל אשר נעשה בארץ ומתגלגל ובא לרשע ונכנס בו, ומחזיר אותו בתשובה, כמבואר בתורה לא אות ח' ז', וכך אפשר בדבורים בהשתוקקות לה' בין בתפילה ובין בתורה לכבוש את כל הסט"א עד שיהיה ה' ית' מלך על כל הארץ ויהיה הוא אחד ושמו אחד ממש.

עד כאן ההקדמה

✱

## תורה עז [א]

(זכרי' יד) וְהָיָה ה' מֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ.

דהנה הכלל הוא, שכל מה שאנו עושים הן התפלה והן לימוד הוא כדי שיתגלה מלכותו יתברך. ועי"ז כל אחד מתקן את בחי' משיח שלו שאצלו יהיה ה' ית' מלך על כל הארציות. כי ההבל פה הוא בחי' ה'. דהיינו ה' אחרונה של שם הויה ב"ה שהיא ספירת המלכות. והקול הוא בהמשכה הוא בחי' ו'. דהיינו ו' של שם הויה ב"ה שהוא ספירת התפארת. וכשלומד או מתפלל בדו"ר – בדחילו ורחימו, דהיינו ביראה ואהבה נתגלה בחי' י"ה {תקון י' [ח]}<sup>1</sup>, כי אהבה היא חסד שהיא בקו החכמה ויראה היא דבורה בקו הבינה, וחכמה ובינה הן אותיות י' ה' שבשם הויה ב"ה.

וכשלומד הלכה באופן זה בורא עולם אחד. כי כל דבר שלם הוא עולם והוא שם הויה. נמצא שאדם בדבור קדוש שמוציא בפיו בקול הוא כמו כותב שם הויה מהסוף להתחלה: שמהבל הפה נעשה ה' אחרונה, ומהקול נעשה ו' שלפניה, ועי"י יראה נעשה ה' שניה, ועי"י אהבה נעשה י' ונשלם שם הויה שהוא שם הויה הקדוש מהסוף להתחלה.

וכשלומד כל המסכתא, נעשה מטרוניתא, וההלכות הן עלמין דילה {בהקדמת התיקונים דף יד} כי אין מלך בלא עם [ח]. רוצה לומר שמטרוניתא היא המלכה, דהיינו ספירת המלכות של

<sup>2</sup> תורה לא אות וזו ודע שלא די לאדם בהשתוקקות בלב בלבד, כי צריך האדם להוציא בשפתיו כסופיו, ועל זה נסדר סדר התפלות. כי על ידי השתוקקות בלב, נעשה נפש ונקודות בבל. וכשמוציא את תשוקתו בפיו, אינו נעשה הנפש בפעל. כי עקר מוצא הנפש היא מפיו, בבחינת (שיר השירים ה'): "נפשי יצאה בדבורו". ובשביל זה "תורה יבקשו מפיהו", "מפיהו" דיקא. וגם תרגומו של (בראשית ב'): "ויהי האדם לנפש חייה", תרגומו: "לרוח ממללא", כי עקר הנפש מהדבור:

שם אות וחו וזהו (קהלת ח'): "יש הבל אשר נעשה על הארץ" וכו', וזהו בחינת גלגלי נפשות, כשאדם משתוקק לאיזה דבר, ומוציא השתוקקותו אחר כך בהבל פיו כנ"ל, אינו נעשה הנפש. והנפש הזאת הינו הרוח ממללא, הולכת באויר, ומגיע לאדם אחר, ומעוררת את האדם אחר לתשוקה. ולפי התשוקה, לפי הנפש, לפי הרוח ממללא, כן נתעורר האדם. אם התשוקה בא מצדיק לרשע, אינו נתעורר הרשע בהרהורי תשובה, בבחינות: "יש רשעים שמגיע אליהם כמעשה הצדיקים". ואם להפך, להפך. והכל נעשה על ידי ההבל פיו שהוא הנפש, כי זה ידוע לכל, שעקר הדבור הוא, שכלי הדבור מכין באויר, ואויר הזה פוגע באויר הסמוך לו, והסמוך בסמוך, עד שמגיע לחברו, ושומע חברו האותיות. וכשהוא מקבל דבורו, הוא מקבל נפשו ונתעורר לדבר הזה:

<sup>3</sup> תורה זו היא מלשון החברים כמבואר בסוף תורה קח ולא ידוע היכן וסתי נאמר

<sup>4</sup> זכריה פרק יד (ט) והיה ידוד למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ידוד אחד ושמו אחד:

רש"י (ט) יהיה ה' אחד – שכל העכו"ם יעזבו את אלהיהם נמצא שאין עמו אל נכר. ושמו אחד – שיהא שמו נזכר בפיו כולם:

<sup>5</sup> דף כה:

<sup>1</sup> תיקון י' דף כה: – ו"ק דחילו ורחימו, אבא ואימא, דרועא ימינא ושמאלא, ויעב"ר חסד וגבורה, דסלקין לחושבן ע"ב תיבין, ורי"ו אתון דע"ב שמהן, ודא רזא דויעב"ר עיבור, כלל תרוייהו: ו' דא אורייתא דשריא בפומא, וברוחא דפומא פרכת על נשר, דנשר איהו חוטמא, תרין גרפוי דילה תרין שפון, ועלה אתמר כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר, ודא עמודא דאמצעייתא, דחכמה ובינה אינון נסתרות במוחא ולבא ברחימו ודחילו, ואורייתא בלא דחילו ורחימו לא פרכת לעילא, (נ"א ובהאי נשר) וכתר ביה תליין בני חיי ומוזני, דאיהו מזלא דכולהו, ואיהו לא תליא במזלא, ובגין דא אוקמוהו בני חיי ומוזני לאו בזכותא תליא מלתא, אלא במזלא תליא מלתא, דחסד איהו זכותא: ה' זעירא דמות אדם, בה אשתלים יק"ק, והיא (ה') מלכותא קדישא, איהי מצוה, עשיית פקודין, דאיהי שריא ברמ"ח איברים, ותורה ומצוה עליהו אתמר והנגלות לנו, ותורה ומצוה בלא דחילו ורחימו לא יכילת לסלקא ולמיקם קדם ה': איהי כללא דכלא, ועל כלא אד"ם, יוד"ק וא"ו ק"א, דא מחשבה, דסליק בלא עד אין סוף, במלכותא אשתלים בלא עילא ותתא:

<sup>2</sup> תיקוני זהר דף יד: כוזה הרקיע דא הלכה, דאיהי קבלה למשה מסיני, וכמה עולמאן אית לה דאינון הלכות פסוקות, דאתמר בהון ועלמות אין מספר, ואיהי סלקא על כלהו, הדא הוא דכתיב (משלי ל"א) ואת עלית על כלנה, ואיהי עם כלהו, כמה דאוקמוהו הלכה כרבים: ומצדיקי הרבים בה יהון ככוכבים לעולם ועד, ככוכבים ודאי דלית לון חושבנא, דכל כוכבא וכוכבא אתקרי עלמא יחידא, ודא הוא ועלמות אין מספר, ואלין עלמות אל תקרי עלמות, אלא עלמות, ובגין דצדיקא אינון ככוכבים, וכל חד אית ליה כוכב, בגין דא אוקמוהו קדמאין, כל צדיק וצדיק אית ליה עולם בפני עצמו, וכל מאן דזכה להלכה חד ירית עלמא חד, כל שכן מאן דזכה למסכתא חדא, או לתרין, או לשתי, דאתמר בהון ששים המה מלכות, דכל מסכתא מטרוניתא איהי בגרמה, זכאה איהו מאן דירית לה בהאי

הקב"ה, שבה הוא מולך עלינו, ואין מלך בלא עם שממליך אותו, (וכמו שאנו אומרים בכל יום לעת נעשה בחפצו כל אזי מלך שמו נקרא) וע"י שאדם לומד ומתפלל בדחילו ורחימו כנ"ל, בורא עולמות שממליכים את המלך. וזה והיה ה' למלך על כל הארץ שנתגלה מלכותו:

תורה זו היא מהחברים כמבואר לקמן בסוף תורה קח, דהיינו שקיבל אותה כתובה מאחד החברים ששמע מרבנו ואומר מוהרנ"ת ט' **מבואר למעיין שחסר כאן רובו ככלו', כי עיקר המכוון חסר מן הספר ולא זכיתי לעמוד כלל על דברים אלו :**

עד כאן ביאור חברותא לתורה עז

---

**עלמא**, דהלכה עולימא דמטרוניתא, דאיהי קבלה, זכאין אינון דמשתדלין בשכינתא דאיהי על בלהו בהלכה, לאפקא לה מן גלותא, דאתמר בה ובפשעיכם שולחה אמכם, ולמיזל לה לגבי בעלה, למהוי לה קבלה בדרועוי, לקיים בה שמאלו תחת לראשי וכו':

<sup>א</sup> רבינו בחיי וישב לה ל' ד"ה ועל דרך הקבלה ובהקדמה לפרשת בלק כב ב'. ולעיל תורה טו אות ז [דף כא.] ותורה יז [דף כב סוף ע"א] ותורה מט אות א [דף גו.] ולקמן תורה קלה ותורה ריט

<sup>ב</sup> מוהרנ"ת בתקפא

<sup>ג</sup> גם בתולד - ככלו, מתולד - ככולו

